

כי יציקות ברונזה הן דבר יקר. כל יציקה עולה מאות דולרים. היום שמיר יכולה לממן את עבודותיה, מפני שחלק מהעבודות מוזמן מראש והשאר נרכש עליידי בעלי גלריות ואספנים פרטיים ששמעו את שמעה. מחיר פסליה נע בין 300 ל-15 אלף דולר.

מתכרבלים על השטיח

את ברברה סיגל, שותפתה לעליית-הגג, הכירה שמיר באיטליה לפני שנים רבות, במיסגרת עבודתה. לפני ארבע שנים הציעה לה סיגל לחלוק את עליית-הגג הענקית ומאז הן עובדות תחת קורת גג אחת. סיגל היא יהודיה אמריקאית בשנות ה-30 לחייה, שאטנית קצוצת-שיער, דקת-גזרה ובעלת מראה נערי. אזור עבודתה בעליית-הגג מלא בפיסות שיש קטנות וגדולות, במשורים חשמליים, במדח-סאוויר לחציבה כאבן, ברחרטות ובמכשירי-ליטוש של בנאים. סיגל מגדירה את הפיסול שלה כפופ פנטסטי. כלומר היא לוקחת את נושא הפופ ומפסלת אותו כיד הרמיון הטיבה עליה, כשהיא משלבת הומור רב בעבודותיה כגון פסל שהוא חולצת-פסים גברית עשויה שיש לבן ויזוק שצווארונה וחפתיה עשויים ריבועי שיש בשחור-לבן ועניבה משתפלת בחזית החולצה. מאז היתה ברברה סיגל בת חמש

מתי נספיי יש לו פרופיל מעניין ומיוחד. אומרת הפסלת ארי" אלה שמיר. פיסלתי אותו לעצמי, בשביל הניח, וחנף מזה. היא מבקשת להוסיף, אני גם חושבת שהוא מוסיקאי נהדר!

עיפרון משיש

פופ פנטסטי, בעיצובה של ברברה סיגל. זהו עיפרון רציני ביותר - גודלו מטר וקוט"ר 15 סנטימטר. העיפרון, כמובן, כבד מאוד ומיועד לקישוט בלבד. ובערכים, בעיקר בסופי-שבוע, הופכת עליית-הגג למקום מיפגש חברתי של אנשי בוחמה ויוצרים. שמיר מגיעה עם בעלה עמוס, באים חברים, אמריקאים וישראלים, יושבים על הספה, מתכרבלים על השטיח, מקשיבים למוסיקה קלאסית, אוכלים תבשילים מעשה בית או שקונים כריכים איטלקיים ממולאי כל טוב המשתלבים נהדר עם יין צרפתי, ומדברים על פיסול, כמובן, ואיך מסתדרות שתי נשים, שתי פסלות, תחת קורת גג אחת? "נהדר", משיבה ברברה. נתחיל מזה שאנחנו מפרגנות אמת לשניה. אנחנו משוחחות בינינו אחת על עבודתה של השניה. אין קינאה. כל אחת עוסקה ביצירותיה, מה גם ששתינו עוסקות בשטח שונה לחלוטין של פיסול".

אמפייר סטייט הפרטי של האמריקאית סיגל עשוי כולו שיש בגוון שנהב. זהו סימלה של העיר ניו יורק ("העיר שלי") ויש אמריקאים רבים המוכנים לקנות את ההעתק.

היא עסקה בפיסול בחימר. כשהתבררה למדה במכון פרת בברוקלין, אחר-כך סיימה לימודי פיסול בבוזר בפאריס, ומשם נסעה לאיטליה ושימשה כאסיסטנטית של הפסל ברונזו לוקייסי. לפני חמש שנים גם ביקרה בארץ ועבדה כמה חודשים עם מתניה אברמ' סון, הפסל היפואי. עבודותיה של סיגל הן עכשוויות ועתידות גם יחד. לוקח זמן להתרגל אליהן ולאחוב אותן. בתערוכה הקבר צתית שנערכה בגלריה במנהטן התפעלו המבקרים מעבודותיה. עפרון משיש נמכר ב-1,000 דולר; סט טל-וויזיה משיש, שמחירו נקבע ל-10 אלפים דולר, עדיין מחכה לקונה. לסיגל, בניגוד לשמיר, יש סוכן, האחראי על מכירת עבודותיה לגלריות ולאספנים הפרטיים.

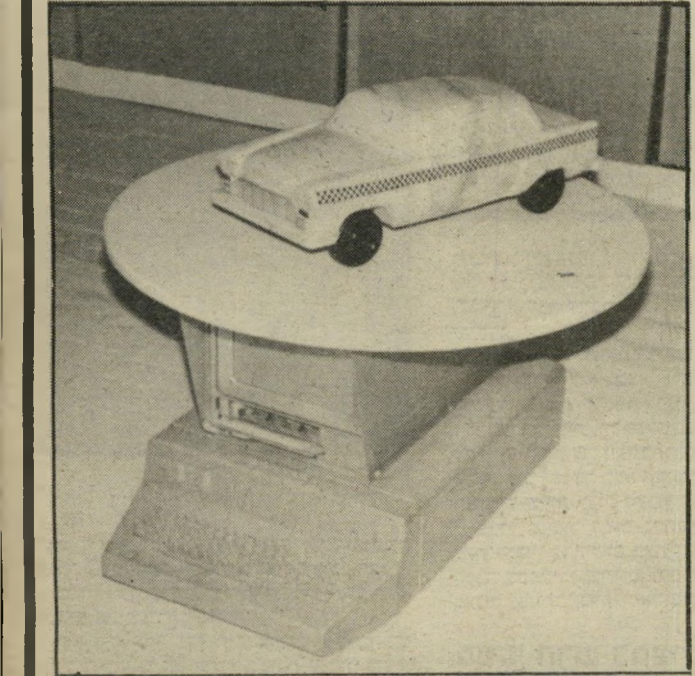
תוארו השני בהנדרסת-מכונות והיא עברה לפרנסתם בקונסוליה. אחרי שגולרו שני בניהם - רועי, היום בן 22 והנדרס-קול, ועמית, היום בן 17 וסטודנט למוסיקה, היא החליטה שהגיע הזמן להמשיך ולהתפתח. היא תמיד עסקה במשהו יצירתי - גרפיקה, ציור, אריגה - אך היא חיפשה נושא שיאחד לה את הכל. פיסול היה הרבר שקרץ לה ביותר. כהתחלה למדה רישום ועבדה בפלסט' טלניה, אחרי שנה עברה ללמוד בניו סקול במנהטן ותוך זמן קצר הפכה לאסיסטנטית של הפסל האמריקאי היהודי הנודע חיים גרוס, איתו למדה ועבדה ארבע שנים. לקראת סיום הלימודים הגישה לתערוכה קבוצתית פסל ברונזה שזכה במקום הראשון. זה היה פסל קוביסטי המתאר רמות אשה הקשורה לטבע, וגופה עשוי פלחים. את הפסל היא יצקה בברונזה שחורה ומוזהבת וכך יצרה רואליות של אור וצל. הפרס היה אלף דולר (זהו היה עבורי הרבה כסף!).

מקום-כבוד לפסל הזמר

מאו האירה ההצלחה פנים לי שמיר. היא ערכה תערוכות במניטן, ברחבי מדינת ניו-יורק, והגיעה אפילו למדינת אלבמה, שם רכש אחד הבנקאים את פסלה טיפות. זה פסל עשוי משתי פיסות ברונזה מוזהבת הנראות כמו טיפות גדולות. אך גם פרופילים של אנשים בעלי הופעה אישיות מדברים אל ליבה של שמיר ומגרים את דמיונה היצירתי, כמו פסל הפרופיל של מתי כספי. היא מספרת: "עוד לפני שהיכרתי את מתי, היכרתי את המוסיקה שלו, שהיא מופלאה באוזני. באחד מביקורי בארץ נתקלתי בו, צילמתי אותו והחלטתי לפסלו. לא בשבילו. בשבילי". הפסל של כספי עשוי ברונזה כהה כגון חום כהה, והוא מוצב על כן, במקום של כבוד, בחדר-התצוגה שביעליית-הגג.

ברונזה רותחת ושעווה נמסה

עבודת הפיסול היא עבודה קשה ומפרכת פיסית, רוושה גם הרבה סבלנות. כי עד שרואים את התוצאה הסופית, עוברים כמה חודשים. תהליך העבודה מייגע. לוקחים אבן פטיש ואיזמל וחוצכים כאבן. כשמגיי עם לצורה הקרובה ביותר של הפסל הרצוי, מתחילים לעבוד עם פצירות מחוספסות ואחר-כך עדינות, משייפים

טקסי, טקסי! צהוב במציאות ושחור ולבן בפיסול - גם כן מלאה מוניות וכל הזמן רואים שירות של המכוניות הצהובות האלו! אורנה גלון